

a neklidně si urovnával sněhobílá pera, jež mu vítr neustále obracel špatným směrem.

„Malére,“ zavolala jsem a sáhla si do kapsy pro chlebovou kůrku. Jakmile jsem ji k němu zvedla, rozletěl se od střechy, překonal poryvy větru a přistál mi na ruce. I přes rukáv jsem na kůži cítila jeho drápy. Vytrhl mi z prstů chleba a loupal po mně očima, jestli mu dám další.

Neměl by být sám. Už teď mu chybělo několik per, která mu vyškubali ostatní ptáci. Když přiletěl do kláštera poprvé, klovali do něj, dokud nezůstal ležet jako zkrvavená hromádka v křížové chodbě. Málem zemřel, ačkoliv jsem ho hned odnesla do svého pokoje v dormitáři a každých několik hodin jsem mu otvírala zobák, abych do něj vpravila chleba a vodu. Jako starší novicka jsem však měla příliš mnoho povinností, takže jsem na něj nemohla dávat pozor pořád. Jakmile se uzdravil, svěřila jsem ho Sophii. Kamkoliv teď šla, Malér ji následoval, zejména uvnitř, kde Sophie často lekala sestry tím, že ho schovávala pod svým hábitem.

„Hledám Sophii,“ řekla jsem mu. „Myslím, že je v nebezpečí.“

Roztáhl pera na hrdle a něco si pro sebe zahudral – jednalo se o sérii klapnutí a zahrčení, jako kdyby o tom přemýšlel. Potom napodobil dívčín hlas: „Hodný pták. Krásný pták. Drobečky!“

„Správně. Dokážeš mě zavést k Sophii?“

Chvilí na mě zamyšleně hleděl jasnými, inteligentními očima. Krkavci jsou chytří ptáci, posvátní pro naši Paní, a díky Sophii znal lidskou řeč víc než většina ostatních. Konečně podle všeho pochopil, roztáhl křídla a odletěl k hromadě zeminy a kamenů u zadní stěny kaple. Přeskákal po jedné kamenné desce a podíval se do temného prostoru za ní.

Díra. Noční bouře obnažila základy kaple a odhalila starou chodbu do krypty.

Krkavec se na mě ohlédl. „Mrtvý,“ krákl.

Po zádech mi přejel mráz. To slovo ho naučila říkat Sophie.

„Mrtvý,“ zopakoval Malér a naježil peří. Ostatní krkavci se pohnuli, ale nezačali to po něm opakovat.

Určitě se pletl. Všechny kameny klášterních hradeb byly posíleny modlitbami. Hlavní bránu ukuly svaté sestry v Chantclere. A přeče...

Vstup do chodby lemovaly kořeny rostlin. Bez přemýšlení jsem se k němu přiblížila. Věděla jsem, co bych měla udělat – odběhnout zpátky a upozornit matku Katherine. Ale Sophie byla příliš mladá na to, aby nosila dýku, a ztratila kadidelnici. Nebyl čas.

Vzala jsem do ruky kadidlo, které jsem měla pověšené na ozdobném háčku u pasu, a se skřípěním zubů jsem přiměla svoje nemotorné prsty otevřít okénko, za nímž byl ukrytý pazourek a kadidlo. Moje jizvy byly horší na levé ruce: lesklá červená tkáň, která mi brázdila dlaň, se časem smrštila a nutila mě, abych držela prsty zahnuté jako nějaký pařát. Mohla jsem je sevřít v pěst, ale nedokázala jsem je úplně natahnout. Zatímco jsem se snažila zapálit kadidlo, myslela jsem na sestru Lucindu, která nosila prsten se starým, popraskaným rubínem. V prstenu byla uzavřena svatá relikvie, jejíž síla jí umožňovala zapalovat svíčky pouhým gestem.

Jiskra konečně chytila. Foukala jsem na kadidlo, dokud se nerozžhala, a pak jsem, zahalená dýmem, vkročila do tmy.

Pohltila mě černota. Obklopovala mě vůně mokré hlíny, dusivá jako vlhký hadr, který mi někdo přitiskl k nosu. Mdlé světlo od vchodu téměř okamžitě zmizelo, ale jako všechny dívky, které k sobě přijmou Šedé sestry, jsem byla obdařená Zrakem.

Vířila kolem mě pavučinovitá vlákna světla, jejichž přízračné tvary se složily do křečovitě staženého obličejce a natažené ruky. Šerci. Na takových místech se jich shromažďovaly celé skupiny, protože je lákaly hroby a rozvaliny. Jednalo se o duchy první třídy, křehké a téměř beztvaré. Přejížděli mi prsty po kůži, jako kdyby hledali volný konec nitě, za který by mohli zatáhnout, ale představovali pramalé nebezpečí. Rychle jsem procházela kolem nich a dým z mé kadidelnice se mísil s jejich průsvitnými obrysy, jež se vzápětí s povzdychem rozptýlily.

Šerci byli tak běžní, že by si jich Malér vůbec nevšímal. Jeho pozornost by vzbudilo jedině něco nebezpečnějšího, duch druhé nebo vyšší třídy.

„Sophie?“ zavolala jsem.

Jedinou odpovědí byla ozvěna mého vlastního hlasu.

Přízračné mihotavé světlo odhalovalo výklenky plné zažloutlých kostí a cárů zpuchřelého plátna. Jeptišky byly tradičně pochovávány v chodbách kolem krypty, ale stáří těchto ostatků mě překvapilo. Vypadaly stovky let staré, polorozpadlé a pokryté pavučinami – starší než Soužení, kdy se objevil první mrtvý, aby trápil živé. Pokud byl tento úsek chodby někdy ve vzdálené minulosti kláštera uzavřen, nedalo se vyloučit, že z jedné z těch hromad kostí povstal duch a dlouhé roky obcházel zdejší katakomby, aniž by o něm někdo věděl.

Tíživým podzemním tichem se ke mně donesl tichý zvuk, tak slabý, že se téměř nedal rozpoznat. Dětský vzlyk.

Dala jsem se do běhu.

Vířili kolem mě šerci, každý jejich dotyk byl cítit jako náhlý závan chladu. Kadidlo mi naráželo do hábitu, dokud jsem si neomotala řetízku kolem ruky a nezvedla jsem ho před obličej do obranné pozice, kterou jsem znala od sestry Iris, jež v klášteře učila umění boje.

Záhyb chodby přede mnou se koupal v měkké záři. Když jsem jím proběhla, sevřel se mi žaludek. Sophie se schovala do jednoho výklenku a zabořila obličej do látky hábitu, která jí zakrývala kolena. Těsně před výklenkem se vznášela přízračná postava a dívala se na ni. Nad shrbenou, hrbolatou páteří se dala rozeznat lysá hlava. Kolem vychrtlého těla mu splýval rubáš zářící strašidelným stříbrným světlem.

Na zlomek vteřiny jsem ztuhla. Posledních sedm let výcviku zmizelo a já se stala znovu dítětem. Cítila jsem žhavý popel a hořící tkáň a rukama mi přejížděla fantomová bolest.

To ale bylo předtím, než mě našly Šedé sestry. Než mě zachránily – a naučily mě, že se můžu bránit.

Vytrhla jsem dýku z pouzdra. Duch se prudce otočil – upozornilo ho na mě zašramocení kovu o kůži. Měl vychrtlý, propadlý obličej se seschlými rty, které odhalovaly nadměrně velké zuby, jež zabíraly téměř

polovinu lebky a zůstávaly vyceněné v setrvalém úšklebku. Oči chyběly; duch měl jen prázdné důlky.

Sophie zvedla hlavu. Na špinavých lících se jí zatřpytily slzy. „Artemisie!“ vykřikla.

Obrys ducha se rozostřil a zmizel. Život mi zachránil instinkt. Otočila jsem se a mávla jsem kadidlem, takže když se duch znovu objevil na šířku dlaně před mým obličejem, kadidlo ho udrželo v šachu. Z čelistí se mu vydral sten a znovu se rozplynul.

Než se stačil zhmotnit, skočila jsem před Sophiiin výklenek. Zároveň jsem začala kolem sebe opisovat kadidelnicí dobře nacvičené pohyby. Jen ti nemocnější duchové dokážou projít bariérou kadidlového kouře. Pokud se chtěl dostat k Sophii, bude muset nejprve přemocet mě.

Už jsem věděla, o co jde. Běžný duch druhé třídy zvaný vychrtlec, narušená duše člověka, který zemřel hladu. Tihle duchové byli známi svou rychlostí, ale zároveň křehkostí. Dokáže je zničit jediný povedený zásah.

Pozvedla jsem zbraň. Šedé sestry nosily miserikordie: dlouhé, tenké dýky navržené právě k takovému účelu. „Jsi zraněná, Sophie?“

Dívka hlasitě popotáhla. „Asi ne,“ hlesla.

„Dobře. Vidíš mou dýku? Jestli se mi něco stane, slib mi, že si ji vezmeš. Doufám, že to nebude potřeba, ale musíš mi to slíbit. Sophie?“

Neodpověděla. Vychrtlec se objevil u záhybu chodby a rozletěl se po nevypočitatelně klikaté trase k nám.

„Slibuju,“ zašeptala Sophie.

Chápala, v čem spočívá hrozba posednutí. Pokud se nějakému duchu podaří získat kontrolu nad tělem člověka, může prolomit hradby určené k odpuzení jemu podobných, a dokonce i nějakou dobu nepozorovaně chodit mezi živými. Naštěstí pro většinu lidí jsou k posednutí náchylné jen osoby obdařené Zrakem, jinak by Loraille už dávno ovládli Mrtví.

Duch znovu zablikal. Rozehнала jsem se dýkou ve chvíli, kdy se vychrtlec zhmotnil přede mnou, s kostlivými rukama nataženými ke mně. Posvátné ostří mu vyťalo do rubáše linii zlatého ohně. Na oka-